

"Danskeren",
et halvårligt Nyheds- og Oplys-
ningsblad for det danske Føl-
k i Amerika.

Entered at Blair Postoffice as second
class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

I Tilstelde af uregelmæssigheder ved
Modtagelsen hedes man flage til det døende
Kontor. Stilte det ikke hjælp, bedes
man henvende sig til „Danskeren“'s
Kontor.

Raa høje henvender sig til folk, der
avertierer Blader, enten for at føle hos dem
eller for at få oplysning om det avertierte,
bedes de altid omstale, at De ikke overleverer
med dette Blad. Det vil være til gen-
siglig. Rute.

Kapitalistien er Isbjørget i Stats-
skibets Vej, men der er endnu lid-
et bjerje dette fra at blive sendt i
Afgunden af det truende Ulyse.
„Appeal to Reason“.

Metodisternes General-konferen-
ce i Minneapolis har sat tre Bis-
topper (Warren, Moore og Neely) ud
af aktiv Ejendom. Det synes, som
denne handling har vært Mis-
nøjelse, og det henstilles hellere at
hætte en vis Aldersgrænse for en
Bisrops Ejendomsgod. — Hvad
General-konferencen gør med Bi-
stopper, gør Aarskonferencen øste
med Pastorer.

Med henvin til, hvad man kalder
„den hvide Slavehandel“, paaschaas,
at der aarlig forsvinder henved 1800
unge Piger paa Dejen fra New
York til deres forskellige Bestemmel-
lesæderude i Vesten. Et stort An-
tal figes at forsvinde i Chicago, —
og alt dette trods Regeringens Til-
syn med, at de unge Piger kommer
paa de rigtige Tog i New York. —
I Øien er Egypten blevet set af
Midtpunkterne for denne væmmelige
Trafik. Over 2000 unge Piger
kal i Øset af et Aar fra Europa
være ført til Egypten for derfra at
følges til Skærem og Utugthuse.

„J sit Væn“, sagde Roosevelt
forleden i Paterson, N. J., „er den-
ne en meget simpel Kamp, og dog
anser jeg den for en Kamp af vide-
retroretende Betydning for Folket i
vort Land end nogen, der har fun-
det Sted siden Lincolns Dage, for
der kommes for at genoprette og
styrke den simple, sunde Idealisme,
der har faklerket de Mænd, der
for 125 Aar siden dannede denne
Union, og de Mænd, der for 50 Aar
siden genoprettede og forstørrede den.
— Vi har i denne Kamp væsentlig
alle Repræsentanter for det gamle
System om Privilegier baade i Po-
litik og Forretning imod os.“

„Augustana College Missionsfor-
ening“ har i Aar ordnet et Mis-
sionsprogram, som skal udøres ved
tilstændende „Commencement“. Det
er første Gang i Foreningens Hi-
storie, Missionen indgaar som et
Nummer paa Commencement-Pro-
grammet. Det er særlige Omfan-
gheder, der har bidraget til, at
Foreningen i Aar kan fejre en saa
dan Fest — fire af Foreningens
Medlemmer udgaar som Missionærer
til Indien og Kina. Programmet,
som skal udøres Onsdag den 29. Maj, byder rig Udvælling af
Sang og Musik; forte Taler af de
vordende Missionærer og Foredrag
af Past. Edwins.

Et Par Gange før har vi med-
delt lidt af, hvad den svært-luther-
iske Missionær i Kina Alfred Tred
skriver til „Augustana“. Atter skal
vi meddele et lille Uddrag. I Nr.
28. ds. skriver han bl. a.:

„De Kristne i Kina, særlig de, der
har haft Uddannelse ved Missions-
skolerne, vil det blive svært for,
frugter jeg, i det mindste i den næ-
rmeste Fremtid. De vil blive efter-
spurgte til at fulde vigtige Stillin-
ger i den nye Regering. Det burde
man jo glæde sig over, og lad os
gøre det, men også bede, at Gud
maa holde dem nede i Ædaghed.
Jeg mener, at det kommer til at
blive haardt for deres aandelige
Liv.“

Afan.

I. Hvad flettes os?

Paa Sygeengen laa jeg med om-
bundet Hoved og i Tufind Tanter.
Hvad mon Herren mente med en
Forandrings som denne, der havde
ført mig bort fra det træle Liv
i hans Menighed og lagt mig her
paa Bethesda Dam?

Men Englene var paa Vej her-
ned for at hente stakkels Lazarus? —
Thi jeg, som havde prædigt for
andre, vilde da vel ikke blive for-
skudt? — Eller stod han der maas-
ke ikke Læge? og var mig ganst
nær mod sit Spørgsmål: „Vil du
vorde fund?“

Hvad vilde jeg hell i Grunden?
Viselig var det for min egen Del
at føre meg bedre at vandre her-
fra og være hjemme hos Herren.
Min Tro havde jo dog saa vidi-
overunder Verden, at den agtede
Himmel og Verkuelsen af Jesus
herligere end Hammerdalens. „Men
for eders Skyld“, skrev Paulus i
denne Forbindelse. Og derved kom
 jeg også til at tanke paa dem, der
var mig betroet at være Husfader
og Prest og Skæfølger for.

Var dette maaske for høj Tan-
ter? Hvis saa var, maatte man jo
være vaa, at Herren vil være med
alle Dage, og at hans Kraft ful-
kommes i Ærestighed. Eller mon
det blot var Fortidens store Nander,
Herrens Forjættelse gjældt: „Raar
du giver Alt paa dig selv og paa
Verdommen, skal du frelse både dig
selv og dem, som høre dig?“

Som jeg saaledes laa og ventede
og tankte — og det viste nok mere,
end jeg for Hjælpet hadde bedt
af — bankede det paa Døren, og
ind kom Pastor J. fra L. med sin
Beretning om Kirkeindvielsen, som
sluttede med at rejse det Spørg-
smål, hvad der nu flettes „os-Pra-
ster og Guds Folk“, siden Ordets
Pil ved faademme Bejshæder ikke
fones at ville ramme, og man saa
alligevel fan glædes til Høje?

Før mine Tankers Bedommende
var dette, som naar man roder op i
en Myrte. Thi allerde længe
havde Spørgsmålet ligget dermede
i Hjertedybet, og nu kom det op
hjempaa og løb rundt i mit lyge Hø-
ved, hvor det gentog sig: Da, hvad
er det ogaa, som flettes? Hvad er
det, som flettes „os-Praester og Guds
Folk“? Hvad er der dog at gøre,
for at Ordets Pil kan ramme, saa
der bliver Verdsøde efter Gud?

Jeg prøvede paa, at fordrive dis-
se sidste Tanker med noget, som jeg
vill kalde en højtidelig Æklärning
omment højlydende: Ved man ikke,
at der flettes os „Øjne som Bla-
fluer“, og at det høveren er givet
„os-Praester“ eller „Guds Folk“? —
Og da hun var noget af en lög Høje,
fik jeg ikke noget at spørge efter.

Men det hjalp ikke. Det forsgede
de kun Tankerne. Thi vi ved jo da
nok, at vi har ikke de althejende
Øjne. Nogle ved der maaske for
godt, saa de glemmer, at „raa Hjer-
tet udgaar Øvet“, og at „Munden
taler af Hjertets Overslighed“..
Og det røber saa langt fra en Man-
gel i Troen paa Forjættelsen, at
det meget mere stadsætter den, naar
der høres efter Ordets Virksomheden.
Havde Herren sagt det modsatte,
nemlig, at hans Ord skal vende
tomt tilbage og intet udrette, da
var der ikke noget at spørge efter.

Saa prøede jeg, om jeg kunde
løfte Hovedet fra Buden og sidde
op i Sengen. Og da det gif an, fik
 jeg saant en Ven for om muligt at
 fraskrive mig nogle af de mange
fig. Og under Hjemfarten forestille-
de hun sig, hvorledes hun med beret-

vil forskaa mig i dette og overlevere
tiget Stolthed vilde aabne Maskinen
og præsentere en talrig Blok fino,
buttede, dumde Buslinger, der vil-
de vælte sig ud af Faengslet, den
ene over den anden, for paa den
Maade at demonstrere deres Leve-
dagtilighed og tilkendegive, at deres
Ejerinde, Madam B., i Sandbed
var som født til at drive Høns, ja,
at hun stridigt var en klog
Høne til at ruge Kyllinger.

Og i det sidste Tilstelde vil Lan-
terne i bedste mening.

Over dem stod jeg Alen, fordi
han har staat for mig, saa ofte jeg
har hyslet med Spørgsmålet om,
hvad der flettes os, naar Ordets Pil
ikke vil ramme. Thi set oglæ en
Gang, at det var Mans Land, der
havde låst sig ind iblandt os. Lan-
terne sender vel Alen? Des Jøva
Bog Kap. 7.

Men nu maa jeg hvile lidt, for
jeg gaar videre. I Morgen, „om
Gud vil, og vi lever“, og Arbejsterne
skaar til, vil jeg fortætte.

Bethesda Dam i Maj 1912.

Lazarus.

Et „Surprise-Party“.

(Af P. B. A.)

Ethvert fornuftigt Menneske kan
vel lære at „rende“ en Augemaskine.
Men det er i højeste Grad tilraad-
ligt at sætte sig grundigt ind i Sy-
stemet, for man giver sig af med
kunsten. Hvad en dum Høne til ful-
kommenhed forståar, maaette Mennes-
ke med de rige Evner da sagtens
funde gøre efter — stulde man me-
ne. Dog med den Ting er det ikke
destomindre saa som saa, som følgen-
de lærer.

Madam Bøgeblad, der ikke ellers
havde haft noget tilhvers for Augem-
askiner, var formedelt de ublu-
Wægter kommet paa de Tanter, at
nigt et Apparat dog maaske alli-
gevel funde være godt nok. Man
funde, tonede hun, i en Kartaa en
Højspis paa Venene og hjemsy-
tendes Penge med at sælge Eg-
gen. Og det er jo Hemmeligheden ved den
amerikaniske Folkesaand, at hvor vi
tvor at vejre Dollarne, skal der, hed-
der det hos en af vores næstfundige
Historikere (Benton), endda noget
til for at dreje vor Øpmærkonomi
i en anden Retning. Dette almen-
gældige Faktum betinges igen ved,
at her til Lands har den spartonne-
lige og vindstiblige Mand og kvind-
e af onkelig Mægtighed for at fun-
ne svinge sig op til Velstand, hvor-
for ogsaa vort Land er blevet kaldt
„De ubegrænede Mægtigheders
Land“.

Men nok om det. Madam B. an-
stæffe sig en Kyllingmaskine, gen-
nemlaaet Instruktionsbogen og hav-
de snart Apparatet gaande for fuld
Tamp og med fuld Kapacitet.

Der gif to Uger, og alt var i
bedste Verklaaende. Da kom Madam
Engelskøn lørende i Bejsg. Hun hav-
de mangeaargående Erfaring i at ren-
de Augemaskiner. Og derfor maat-
te det jo ligge i Tagens Natur, at
hun benyttede Bejshæder til at ud-
framme sin Verdom i Augevidensa-
ben.

„Men navnlig er der“, sagde hun,
„en Ting, man meget nøje maa
vægne sig for, og det er, naar man
tager Eggen ud til Afsløring, da
ikke at stude dem, fordi selv det for-
største Sted kan have skæbningsvare
Risikot.“

Madam B. lyttede til med over-
legen, nedladende Øpmærkonomi,
idet hun oppe i Træturen tanlte:
„Ja, pyt, som om det var saa for-
størrelse i Sag med at passe sig
en Maskine!“ — Og da hun var
noget af en lög Høje, fandt det af-
brig, idet ikke i Drømme, faldt hen-
de ind at høre efter Madam E.
og vare i højeste Rente af dem,
og som følge deraf ikke vilde have
L. S. Rapport offentliggjort, for
di den sagde, at Hovedhulden laa i
Jordelen (Privat Profit), der var
i forretningen. Jeg vil overlade
enhver at denne desangaende.

Døgaa et Gts. fra Milwaukee:
Da Socialisterne fil Magten i den-
ne By, offentliggjorte de Navne
paa Utugthusefnes Ejere, og disse
førte med sig alle Socialisterne ved
Stromagerens lille selvtændige
Forretning, vil se med den lille

Agterbrug og med den lille Hand-
lende. Capitalisten er ved at dreje
ind paa Agterbrug, og med deres

Penge, som nu kan pløje og saa 700
Tønder Land i 21 Timer og med
deres Tønns-Plussere og deres
Kornhøstmaskiner vil de i konkur-
rencen løb gøre med den lille Ag-
terbrug, affurat hvad de gjorde med
Stromageren; de vil sætte ham til at
vase deres Maskiner. Saaledes vil
den mindre Agterbrug gaa fra sin

selvtændige Forretning, vun-
gen der til af de store Maskiner, og
efterhjem flere og flere maa gaa,
blive hans Land ledigt; Capitalis-
terne tager da ind hans Land for
en billig Penge, pløjer og jaar det,

og imidlertid vinger flere og flere
af deres Selvtændighed, ind i Socialis-
terne som Matkimpasse. — Al-
lerde nu arbejder Rigmand paa at
faa Porthusene til at blive en Slags
Statsselskabskontor. Ligeset, vil
i ganske kort Tid i enhver Stations-
by ligge en Central-Butik, ejet af
et L. S. eller Chicago-Hus, og med
Indgangen af den Slags Butikker

— haad den lille Handlende om bag
ved Capitalismens Tid i Stedet for
at staa i sin egen selvtændige
Øst. Det er Udviklingen, og den fan-
des ikke standses. Hvis vaa, dette er ikke
vi Socialisters Styl, men Capitalis-
tens. Hvad vi vil er, at vi alle
— hele Folket — skal eje disse una-
delige Sammenslutninger falder
Trusler i Stedet for at blive ejet af
noige faa. Socialisterne er ikke imod
Trusler, aldeles ikke, vi amerfender
deres store Bardi i at billiggøre
Ting for, som nu, de faa at tage
Jordelen af og i at samle det spred-
te, men naar den største Folkesaand
falder under, at nogle jaa ta-
ge al Jordelen deraf, saa er det,
vi siger stop og spørger: Støtte
Gud ikke Jordens for alle Mennes-
ker? har vi ikke alle Ret til at le-
ve? Kom ikke og bide os ind, at
90—95% af Befolkningen skal生存
mens Resten udslægger sig selv
i Rigdoms Begærighed, for det er
Resultatet, de faa ud af det, og de
er i Virfelskabet at bælle. Det vil
selvfølgelig blive nogle, som fo-
rer sig forurettede ved, at Riget over-
tager Ejendom og Sammenslutnin-
gerne i Stedet for at blive ejet af
faa. Men disse jaa vil have samme
Ret som alle vi andre, og hvorfor
skulde de have mere? De rige er de
faa, de maa høje sig for Masterne
Billie. Selv i det raasende af alt —
krigen — herstår den Lov: „De
smaa Afdelinger skal øre sig for de
større“, og den Seining var det
eneste smitte, jeg lærte som Sol-
dat. Hvorfor skal da de smaa Af-
delinger i Fredsstid — Capitalisterne —
ikke ofre sig for de større —
det almindelige Folc?

Norrespondancer

Flatonia, Texas.

Gr. Redaktør!

Det er sjældent, en bliver bedre
behandlet, end man gør Regning
paa; dog er dette set mig, idet
jeg af „Danskeren“'s Red. havde ven-
tet en Overhaling og i Stedet for
bliver behandlet sammentogt; der-
for er jeg Dem meget forbundet. —
Vil Du give mig Blads i „Dan-“
for et Indlæg til, skal jeg ikke be-
høre Dem mere med den at man-
ge anse „strækkelige“ Socialisme.

Ført et Par bemærkninger til
Gr. Andrew Nielsen.

De maa hukse paa, at som „Dan-
sener“'s Red. siger: Socialismen er
endnu, i det store, uprov, da den
ikke har Magten; som Følge deraf
kan man ikke sige, at den serverer
Slaveholder. I de Byer, hvor for
Tiden Socialisterne ræder, har vi
den respektive Slave; ja vidt har
de gjort i Gerning, hvad de loede
i Ord. Naar et politisk Parti siger,
hvad det vil gøre, kommer til Mag-
ten, og — ikke gør det, da var det
Slaveholder, de holdt frem i Taler-
ne, og det er for Rejten det mest,
vi faa midt i dag af de gamle Partier.

Vigtigt er det, at man ikke gør
det socialistiske for det socialisti-
ske Parti, der vil tage noget som
helt fra den almindelige Mand; det
vil Socialismen besørge; den vin-
ger at samle disse Høje i en Rump
til at tilbagevære deres tabte Ret-
igheder. Dette er Socialismen ren
og simpel: At give Folket, hvad
Capitalismen stjal. Capitalismen jog
alle de smaa industridrivende ud af
deres selvtændige foretagender og
tog dem ind at vase deres Maski-
ner, tog Selvtændigheden bort fra
Millioner. Det samme, som fede
Slamagerens lille selvtændige
Forretning, vil se med den lille

Agerbrug og med den lille Hand-
lende. For den lille Handlende om bag
ved Capitalismens Tid i Stedet for
at staa i sin egen selvtændige

Øst. Det er Udviklingen, og den fan-
des ikke standses. Hvis vaa, dette er ikke
vi Socialisters Styl, men Capitalis-
tens. Hvad vi vil er, at vi alle

— hele Folket — skal eje disse una-
delige Sammenslutninger falder
Trusler i Stedet for at blive ejet af
noige faa. Socialisterne er ikke imod
Trusler, aldeles ikke, vi amerfender
deres store Bardi i at billiggøre
Ting for, som nu, de faa at tage
Jordelen af og i at samle det spred-
te, men naar den største Folkesaand
falder under, at nogle jaa ta-
ge al Jordelen deraf, saa er det,

vi siger stop og spørger: Støtte
Gud ikke Jordens